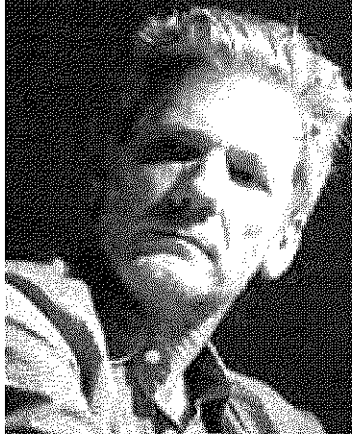

Alan Pauls en la
conferència recent
a Casa Àmerica
Catalunya. JOSÉ COLÓN

La perfecció d'Alan Pauls

El novel·lista porteny, de visita a Barcelona, desplega tots els seus encants

Carnet de ball

LUCÍA
LIJTMAER

Tothom sap que l'escriptor és un ésser reclòs, inhòspit i malhumorat, dedicat a les seves coses i sense cap tipus d'habilitat social. L'escriptor és, per definició, el crescut nen escanyolit, el repel·lent de la classe, el que no va aprendre a jugar a futbol ni a tocar la guitarra. L'escriptor és l'estrany, el lleig, el que necessita un paper per enlluernar als altres.

I després hi ha **Alan Pauls**. Ah, sí. Perquè Alan Pauls és perfecte. Ho sento, és així. I puc fer aquesta afirmació categòrica sense por d'equivocar-me sustentant-se en els cinc pilars que vaig comprovar en el diàleg que va mantenir amb **Rodrigo Fresán** a Casa Amè-

rica Catalunya, sobre l'ofici de ser escriptor.

Aquests, tal com dirien els periodistes, són els fets:

1 És culte. En l'entrevista amb públic, les referències de Pauls són múltiples. Titlla Bradbury d'"escriptor de tuguri", fa referència als dos pols oposats de la literatura argentina—**Borges i Puig**—, descriu el tenis com "una barreja entre el musical de **Vicente Minnelli** i el joc pla-contraplà de **Goddard**". **Juan Gabriel Vásquez** i **Maria Lynch** hi assenteixen al fons. I a ningú li entren ganes de pegar-li.

2 És murri. Sap com portar una audiència. Així que, abans que la cosa decaigui, comenta que el "públic lector necessita cossos i carn", el molt sàtrapa. Quan el diàleg s'allarga, **Fresán** l'adverteix que només es tractava dels "preliminars" i ell, sense perdre corda, pregunta que quan toca el sexe. I totes comencen a hiperventilar.

3 És porteny, la qual cosa, contra tot pronòstic, no és el mateix que ser argentí. Ser porteny —és a dir, de Buenos Aires— és un es-

Pauls trenca el tòpic de l'escriptor com un ésser malhumorat que necessita un paper per enlluernar els altres

tat que sembla no necessitar disculpa, i que només es reconeix parant-hi molta atenció. La pista és la substitució del país per la ciutat. Així, un porteny com per exemple Pauls explica que "a Buenos Aires hi ha uns canals de televisió..." o que "a Buenos Aires les pel·lícules estan subtítulades". La ciutat com a centre del món. Buenos Aires com a lloc únic. **Fresán**, un altre porteny, no el corregeix.

4 És divertit. El bon sentit de l'humor és aquell que combina fina ironia i bon acudit. A Pauls li surt brodat quan destaca que **Ernest Hemingway** té el seu propi llibre *queer*, *El vigilant de l'edèn* ("Un home enamorat dels cabells de la seva nòvia? Quantes pistes més necessitem?"). I ens relata el fabulós pla per folrar-se escrivint,

no ja la novel·la pòstuma, sinó la "novel·la en coma" d'altres escriptors. Té el títol de la col·lecció i tot: "Punt i coma". Després defineix els "haikus en prosa marxistes de Brecht" i el seu editor, **Jorge Herralde**, el contempla embadalit.

5 És guapo, ho sé. Després de citar Brecht, Piglia, Borges, Puig, Saer i tantes altres lluminàries, aquest cinquè punt resulta del tot prosaic i banal. Però cal arriscar-se pels fets. Alan Pauls és guapo. És bell com una alba, bell com la brisa d'estiu, bell com per fer-te quedar com una imbècil comparant un home amb una "brisa d'estiu". De fet, és guapo com un actor, professió que també ha exercit i sobre la qual menysprea la seva pròpia importància com només fan els homes guapos.

Acabat el diàleg i les proves de la perfecció, l'home culte, murri, porteny, divertit, guapo i actor desapareix. Ha estat tot un plaer.

PER CONTACTAR AMB L'AUTORA:

lucia.lijtmaer@gmail.com